

月光变奏曲

Moonlight

เพลงรัก
ใต้แสงจันทร์ 6

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ห้องสมุดพระนครเหนือ

503000779

เขียน : ชิงเพ็ญ
แปล : Lucky Luna

โจ้วชวนตั้งฝ่าห่มคลุมให้ชูหฺลี้ มือของเธอยังคงลูบไล้ใบหน้าเขาไปมา...ตอนนี้
อาบนํ้าจนเนื้อตัวสะอาดแล้ว พอกลับไปนอนบนเตียง ความว่องไวก็ทวีความรุนแรงขึ้น
ชูหฺลี้หรีตาคึ่งหนึ่ง รู้สึกได้ว่าชายหนุ่มกุมมือเธอไว้ นิ้วหยาบกร้านลูบแหวนเพชรที่อยู่
บนนิ้วกลางข้างซ้ายของเธอ

หญิงสาวบ่นจ้มนํ้า "ไม่ต้องลูบแล้ว ให้ฉันก็เป็นของฉันทันที ห้ามเอาคืน"
"ได้"

ขณะที่ชายหนุ่มกุมมือเธอ จู่ๆ ก็นึกถึงวันนั้นตอนที่จู๋งมือเธอข้ามถนน
อย่างระมัดระวังหลังไปทำผม ท่ามกลางผู้คน que เดินขวักไขว่ไปมา หัวใจเขาเต้นระรัว
ราวกับรัวกลอง...โจ้วชวนยกนุ้มปากอย่างไร้สุ้มเสียง บางทีเขาอาจเริ่มวางแผนไว้แล้ว
ตั้งแต่ตอนนั้น การจู๋งมือในครั้งนั้นอาจหมายถึงการไม่ปล่อยเธอไปอีก

ปลายนิ้วนุ้มนุ่มนวลไถข้างริบฟิปากของตน การกระทำของเธอทั้งอ่อนโยนและ
จริงใจ...

"ใส่ไปตลอดชีวิตนะ"

"อืมๆ"

บทที่ 155

มัสยิดสีน้ำเงิน เดิมมีชื่อว่ามัสยิดสุลต่านอาเหม็ด ตั้งอยู่ใจกลางเมือง
อิสตันบูลซึ่งเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจและการคมนาคมของตุรกี
มัสยิดสีน้ำเงินเป็นสถาปัตยกรรมทางศาสนาที่ยังคงใช้การอยู่ในปัจจุบัน
รอบๆ มัสยิดมีหออะซาน* หกหอ เป็นสัญลักษณ์ของหลักศรัทธาหกประการ**
ในศาสนาอิสลาม ขณะเดียวกันก็เป็นอาคารโดมแบบศิลปะไบแซนไทน์โบราณ
ที่ยังเหลืออยู่ไม่กี่แห่งในโลก จึงทำให้ในแต่ละปีมัสยิดสีน้ำเงินไม่เพียงมีผู้ศรัทธา
จากทั่วทุกมุมโลกมาสักการะ แต่ยังดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ
จำนวนมากมาเยี่ยมชมอีกด้วย

ข้อมูลข้างต้นคือมือประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวได้อธิบายไว้เสร็จสรรพ
ฉันกลับไปที่ตอนสุดท้ายของเรื่องราวก่อนหน้านี้ คนสองคนที่ออกไป
สำรวจข้างนอกแต่เข้ากับคนสองคนที่จุดกระซากลากถูกันกว่าจะลุกขึ้น
จากเตียงได้มากพอที่จะทางเข้ามัสยิดสีน้ำเงิน บรรยากาสนี้ในตอนนั้นกระอักกระอ่วน
อย่างยิ่ง คุณผู้ชายที่กล่าวว่า 'ศพเย็นหมดแล้ว' กับคุณผู้หญิงที่กล่าวว่า 'ฉัน

* หออะซาน คือสถานที่ใช้ประกาศเรียกละหมาด โดย 'มูอัซซิน' ผู้ประกาศเวลาละหมาดจะขึ้นไป 'อะซาน' (ประกาศ)
ให้ผู้คนในละหมาด และผู้ที่ละหมาดมารวมตัวกันที่มัสยิด

** หลักศรัทธาหกประการ ได้แก่ ศรัทธาต่อพระเจ้า ศรัทธาต่อบรรดาเทวทูต ศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ศรัทธาต่อ
บรรดาศาสนทูต ศรัทธาต่อวันพิพากษาโลก และศรัทธาต่อกฎสภาวะของพระเจ้า

ยังไม่ได้ตายสนิทสักหน่อย' ยังคงเถียงกันเรื่องเมื่อเช้าไม่ยอมเลิกรา

เจียงอวี่เจิงบอก "ไม่ต้องไปคิดแล้ว เทียวให้สนุกเถอะ นี่เป็นการมาตุรกีครั้งสุดท้ายของเรา"

กุไปจื่อโต "ไม่แน่หรอก ถ้าพรุ่งนี้พวกโจวชวนไปพบแฮร์มันน์ แล้วแฮร์มันน์พบว่าเจ้าหนุ่มนี้ร่ำราคารุณามากกว่าคุณละ"

ซูหลี่ซูมื่อขึ้นอย่างลึกลับ "...เอ่อ พวกเรายังอยู่ตรงนั้นนะ"

โจวชวนได้กลับอย่างคนที่รู้จักจับจุดสำคัญ "เป็นไปไม่ได้หรอก ผมคือองค์ชายโจวชวนผู้อ่อนโยนดังหยกที่ใครเห็นใครก็รัก เป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนไม่ชอบผม"

ทุกคน "..."

ขณะสามคนที่เหลือมีสีหน้าท่าทางเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่าง ทั้งสี่คนก็เรียงแถวเดินเข้าไปข้างในศาสนสถานแห่งนั้น

หน้าประตูมัสยิดสีน้ำเงินมีลานกว้างลานหนึ่ง สนามหญ้าสีเขียวขจีเหนือท้องฟ้าสีครามเหมือนกระจกแก้วมีเมฆขาวลอยละล่อง มีนกพิราบขาวบินผ่าน...อีกทั้งกลุ่มฝูงชน นักท่องเที่ยว หาบเร่แผงลอย รวมถึงผู้ศรัทธาในศาสนาเดินทางมาสักการะจำนวนมหาศาล

ซูหลี่มองดูกลุ่มคนที่อยู่ด้านหลัง กระโดดห้อยแอ่งหาที่ที่พอจะปักหลักได้ ยัดโทรศัพท์มือถือใส่มือโจวชวนเพื่อให้เขาถ่ายรูปให้เธอ

ชายหนุ่มพึมพำ "มีอะไรน่าถ่ายกัน" ก่อนจะรับโทรศัพท์มือถือออกมาจากนั้นก็ถอยไปข้างหลัง ยกโทรศัพท์ขึ้นมาสูงระดับจมูกแล้วพูดกับซูหลี่ "ยีนนิ่งๆ ผมถ่ายรูปเดี่ยวเท่านั้นนะ หนึ่ง สอง..."

หญิงสาวมองระดับความสูงที่เขาถือโทรศัพท์ถ่ายรูปก็รู้สึกสังหรณ์ใจอยู่หน่อยๆ

เมื่อโจวชวนถ่ายรูปเสร็จ เธอก็วิ่งเหยาะๆ ไปยังข้างกายชายหนุ่มเกาะมือเขาพาลงเขย่งเท้าดูรูป จากนั้นก็พบว่าอย่างน้อยในทักษะด้านการถ่ายรูปโจวชวนกับแฟนหนุ่มของกลุ่มคนส่วนใหญ่ก็จัดอยู่ในระดับเดียวกัน...

"อาจารย์ คุณถ่ายฉันให้กลายเป็นคนสูงแคร์้อยสามสิบเซ็นต์ คุณไม่มีทีท่าจะอายใจบ้างเหรอ!!"

"อ๊ะ คุณชาตินี่เองมาโทษสังคมอีก เคารพกฎบ้านกฎเมืองบ้างหรือเปล่า"

ซูหลี่ลากโจ้วชวนไปยังตำแหน่งที่เธอยืนเมื่อครู่นี้ จากนั้นก็ถอยหลังไปสักก้าว มองผู้ชายที่อยู่ในหน้าจอ แล้วค่อยๆ ลดโทรศัพท์ในมือลงจนกระทั่งปิดจอเสีย จากนั้นก็กดถ่ายรูปดังแชะ...

เมื่อถ่ายเสร็จ เธอหันตามองเล็กน้อยก่อนจะส่งให้โจ้วชวนดู "นี่ต่างหากคือรูปที่การถ่ายรูปได้ดีนะ!"

โจ้วชวนแคว้งมาดู ชายยาว แต่ปัญหาอยู่ที่...

"ขอมุมจริงบ้างไหมก็ยาวอยู่แล้ว" เขาจิกกัดเล็กน้อยพลางถือโอกาสเปิดวีแชตเพื่อโพสต์ภาพลงโมเมนต์

ซูหลี่หันหน้าเลื่อนโทรศัพท์มือถือของตัวเอง เลื่อนสองทีก็เห็นในโมเมนต์ของชายหนุ่มมีการอัปเดต จึงถามทันที

"ถ้าไม่พอใจแล้วคุณโพสต์อะไรในโมเมนต์..."

โจ้วชวนเคาะโทรศัพท์ในมือเธอมา "แม่ผมคิดถึงผม ถามว่าผมอยู่ไหน เลยโพสต์รูปไว้ที่กำแพงสุสานหน่อยนะ"

"คุณเป็นช่วงเวลาอาหารเย็นที่จีน คุณป้าขี้เกียจจะสนใจคุณต่างหากสิ"

ซูหลี่แย่งโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับมาแล้วแค้นเสียงหิที่หนึ่งตึกแล้วเดินจากไปโดยทิ้งคนเง่าอย่างโจ้วชวนไว้คนเดียว หมิงสาวเดินไปให้ซูหลี่ถือถ่ายรูปให้ด้วยท่าที่รวดเร็ว

โจ้วชวนแคว้งตามซูหลี่ที่เดินสะบัดกันไปแวบหนึ่ง แล้วมองทางที่ปูด้วยแผ่นหินรูปกระดี่เท้า จากนั้นก็ร้องเตือน "ช้าหน่อย" ก่อนก้าวเท้าเดินตามไป

เจียงอวี่จึงตามไปอย่างเอื่อยเฉื่อยโดยเอาสองมือซุกในกระเป๋าเสื้อ "นี่จะล้มก็ไม่ใช่เจ็บหรอก จะเครียดไปทำไม"

"ไม่ใช่" โจ้วชวนกล่าวตามตรง "ถ้าเธอต้องล่ะ"

ใบหน้าเจียงอวี่แดงเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

หญิงสาวสองคนถ่ายรูปทุกซอกทุกมุมอยู่ข้างหน้า ส่วนผู้ชายอีกสองคนเดินตามเป็นบอดี้การ์ดด้วยท่าทางเบือนหน้า... อ้อมผ่านสถาปัตยกรรมหลักทะลุผ่านลานแบบโบราณอันกว้างขวาง ตอนซูลี้กลับก็ไปจ่อใช้เทคนิคถ่ายภาพโดยการหามุมหลอกตา ช่วงดูเหมือนพี่น้องที่คลานตามกันออกมาจากท้องแม่เหลือเกิน ถ่ายเซลฟี่กันอย่างสนุกสนาน ส่วนโจ้วชวนกับเจียงอวี่แดงนั่งข้างกันคุยกันน้อยได้ร่ำไม...

พวกเขาถือโอกาสมองดูคนในท้องที่กำลังล้างเท้าตรงกอน้ำก่อกินโบราณที่อยู่หลังมัสยิด

เจียงอวี่แดงคิดแล้วคิดอีก แล้วจึงใช้ไหล่กระแทกคนที่อยู่ข้างๆ "นายว่าท้องอะไรนะ"

ร่างโจ้วชวนโยกไหวเล็กน้อย ท่าทางเอ้อระเหยลอยชาย หรีตามองคนตึงตึงที่เอียงศีรษะถ่ายเซลฟี่อยู่ได้แสงแดดที่อยู่ไม่ไกลนักแล้วยิ้มออกมา

"เป็นความปรารถนาที่อยากจะมีชีวิตที่ดีในอนาคตอย่างหนึ่ง"

"..."

"รวมถึงเป็นการบอกไปอย่างอ้อมๆ เพื่อให้นายตัดสินใจเสียตั้งแต่เนิ่นๆ ด้วยใช่แล้วล่ะ พวกเรามีความสัมพันธ์ที่ไปถึงขั้นท้องได้อะไรทำนองนั้นแล้ว"

"..."

หลังจากนั้นราวๆ ครึ่งชั่วโมง ในที่สุดหญิงสาวสองคนที่ถ่ายรูปทั่วมัสยิดทั้งนอกทั้งในก็กลับมาข้างกายเหล่าบอดี้การ์ด ซูลี้เดินมาดึงมือของโจ้วชวนที่นั่งอยู่

"ไปค่ะ เมื่อก็พวกเราเห็นด้านหลังมัสยิดมีลานจัตุรัสใหญ่มาก ไปเดินเล่นทางนั้นกัน"

ปฏิกิริยาแรกของโจ้วชวนคือ "ยังมีอีกเหรอ"

"นี่เพิ่งจะถึงไหนเอง ต่อไปยังมีสถานที่ท่องเที่ยวอีกหลายที่ คุณไม่ต้อง

คำอื่นมันไม่ไหวอย่างกับมีขยาาวประดับไว้เฉยๆ เลยนะ" ซูหลี่ผิงดึงชายหนุ่มขึ้นมา "ทำไมอีตออดขนาดนี้"

"มันเรียนคนไหนไม่อีตออดบ้าง"

โจวชว่นเกลี่ยกับเธออย่างเอื่อยเฉื่อย แต่ก็ลุกขึ้นยืนตามแรงดึงของเธอ พยายามอย่าพลาด เดินไปยังใต้แสงแดด... ทะลุผ่านแมกไม้ที่เรียงรายเป็นแถวยาวจนมาถึงด้านหลังของมัสยิดสีน้ำเงิน ด้านหลังเป็นจัตุรัสที่กว้างขวางอย่างที่ซูหลี่ผิงหวังใจอยู่ กลางจัตุรัสมีแท่นน้ำพุและศิลาจารึกตั้งอยู่ ทั้งยังมีคนน้อยกว่าสวนสาธารณะมัสยิดเสียอีก

สวนส่วนใหญ่ก็เต็มไปด้วยคนถึงแค่ตรงนี้ก็เหนื่อยกันแล้ว จึงนั่งพักที่เก้าอี้เหล็กตัดด้านข้างสวนที่ว่างอยู่ประปราย... โจ้วชว่นหาที่นั่งโดยไม่ลังเลแม้แต่บ่อย พอเธอพักก็เห็นผู้หญิงของเขาตีปีกพื้บพ้อย่างกับลูกไก่ที่จะบินออกจากกรง พยายามจากตรงนี้ไปตรงนั้น ทะยานจากตรงนั้นกลับมาตรงนี้...

โจวชว่น "..."

สุดท้ายซูหลี่ก็กลับมายืนตรงหน้าเขา ใบหน้าแดงเรื่อเพราะออกแรงวิ่งจนสาปเป็นประกาย เธอยื่นมือมาดึงเขา

"อาจารย์คะ ใบไม้ใบตรงถนนทางนั้นเปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว สวยมาก และ พวกเราไปขอให้ดูไปจื่อถ่ายรูปมาให้เถอะ"

ภายใต้ท้องฟ้าสีคราม แสงแดดกำลังดี

เธอหันหลังให้แสงและมองมาทางเขา แสงแดดสาดส่องมาทางด้านหลังเธอราวกับมีรัศมีโอบล้อมเธอไว้... ชายหนุ่มที่นั่งบนเก้าอี้เฝ้าแน่นิ่งจนกระทั่งภรรยาของเขาถอดข้างแล้วโอบเธอเข้ามาเติมแรง สิ่งที่อยู่ในอ้อมกอดคือความอบอุ่นเหมือนกับว่าตอนนี้เขาโอบกอดดวงอาทิตย์เข้ามาไว้ในอ้อมอก

ซูหลี่ถูกกอดโดยไม่ทันตั้งตัว จึงกดปลายคางลงบนบ่าโจ้วชว่น วางมือบนหลังของเธอ เขา หันศีรษะไปมองเขาเล็กน้อย ใช้น้ำเสียงแผ่วความขบขัน

"มันอะไรไปอะเนี่ย" แต่ไม่รอให้เขาตอบ เธอยึดมือเขาเหมือนกับยืหัว

สามารถยืมและติดตามหนังสือใหม่ได้ที่ ระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Walai Autolib

<https://lib.rmutp.ac.th/bibitem?bibid=b00109969>

Moonlight เพลงรักได้แสงจันทร์ = Yue guang bian zou qu / ซิงเหมย์ ; หลี่ตานหย่า และ Lucky Luna, แปล.
ซิงเหมย์.

My list

Subject

[นวนิยายจีน](#)

Details

Added Author

[หลี่ตานหย่า, ผู้แปล](#)
[Lucky Luna, ผู้แปล](#)

Published

กรุงเทพฯ : แฉกใส พับลิชชิ่ง, 2566.

Edition

พิมพ์ครั้งที่ 1.

Detail

6 เล่ม หน้า ; 21 ซม.

ISBN

9786160630028 (a.1-2) ชุด 699.-

9786160630127 (a.3-4) ชุด 699.-

9786160630288 (a.5-6) ชุด 719.-

0 12 1

MARC

Export

Save

Share